2022 - Αγ. Σεβαστιανού

Σήμερα τιμούμε έναν **μάρτυρα** της πίστεως, τον Άγ. Σεβαστιανό, που προτίμησε να χάσει τη ζωή του παρά να απαρνηθεί τον Χριστό. Απόφαση που απαιτεί μεγάλη πίστη, αλλά κυρίως μεγάλη αγάπη για τον Χριστό!

Ο Θεός, αδελφοί μου και αδελφές μου, έχει βάλει μέσα μας την τάση να υπερασπιζόμαστε τη ζωή μας από τους κινδύνους. Και αυτό είναι καλό! Αλλά λόγω της αμαρτωλότητάς μας, φοβόμαστε τον θάνατο και κάθε κίνδυνο. Γι' αυτό ο Χριστός μας λέει σήμερα: «***Μη φοβάστε*** *αυτούς που μπορούν να σκοτώσουν το σώμα σας, αλλά δεν μπορούν να σκοτώσουν την ψυχή σας*».

Μας λέει λοιπόν ότι, πιο πολύ κι από το σώμα μας, πρέπει να υπερασπιζόμαστε τη ζωή **της ψυχής μας**: να μην προδώσουμε τον Χριστό. Ο Χριστός έδωσε τη ζωή του για μας. Εμείς δεν πρέπει να είμαστε έτοιμοι να δώσουμε τη ζωή μας γι' Αυτόν;

Άραγε, υπάρχουν σήμερα εκείνοι που θέλουν να σκοτώσουν το σώμα μας επειδή είμαστε χριστιανοί; Στη χώρα μας όχι! Δεν υπάρχουν θρησκευτικοί διωγμοί.

Δεν υπάρχουν **άμεσοι** θρησκευτικοί διωγμοί, κατά μέτωπο διωγμοί. Υπάρχουν όμως **έμμεσοι** διωγμοί, **σιωπηλοί και ύπουλοι διωγμοί**. Λέει ο Άγ. Αμβρόσιος, επίσκοπος του Μιλάνου, όπου γεννήθηκε ο Άγ. Σεβαστιανός:

«Δεν είναι διώκτες μόνο εκείνοι που φαίνονται, αλλά και εκείνοι που δεν φαίνονται· και αυτοί είναι πολύ περισσότεροι».

Και δυστυχώς, πολλοί βαφτισμένοι έχουν υποκύψει σε τέτοιους διωγμούς και εγκατέλειψαν την Εκκλησία, και δεν έχουν πάρει χαμπάρι ότι έτσι, ουσιαστικά έχουν απαρνηθεί ή απαρνούνται σιγά-σιγά τον Χριστό!

Αναφέρομαι σ' εκείνο το φαινόμενο που το ονομάζουμε **ΕΚΚΟΣΜΙΚΕΥΣΗ**: το πνεύμα το **κοσμικό** που έχει επικρατήσει στην κοινωνία μας, και που παραπλανά τους βαφτισμένους. Έτσι, νομίζουν ότι παραμένουν χριστιανοί – λένε: «μα, εγώ πιστεύω» - αλλά αν πάρουν στο χέρι τους το Ευαγγέλιο (το οποίο ούτε διαβάζουν, ούτε ακούνε) και συγκρίνουν τη ζωή τους με το Ευαγγέλιο, θα διαπιστώσουν ότι ζουν <u>χωρίς το φως</u> του Λόγου Του, και <u>χωρίς την ενίσχυση</u> που δίνει ο Χριστός με τα ιερά Μυστήρια.

Γιατί λέω ότι έχουν απομακρυνθεί από τον Χριστό και... κινδυνεύουν. Διότι ο Χριστός μας λέει: Φροντίστε *«να μπείτε από τη <u>στενή</u> πύλη. Διότι είναι <u>πλατιά</u> η πύλη και <u>ευρύχωρος</u> ο δρόμος που οδηγεί στην απώλεια και είναι **πολλοί** εκείνοι που μπαίνουν απ' αυτήν. Πόσο <u>στενή</u> είναι η πύλη και <u>δύσκολος</u> ο δρόμος που οδηγεί στη ζωή, και είναι **λίγοι** εκείνοι που τη βρίσκουν!»* (Μτ 7,13-14).

Η χριστιανική ζωή, λοιπόν, ο δρόμος που οδηγεί στην αιώνια ζωή, δεν είναι ένας άνετος περίπατος στη γη. Απαιτείται ΑΓΩΝΑΣ.

Πού βρήκε το δύναμη ο Άγ. Σεβαστιανός, και προτίμησε να πεθάνει, παρά να απαρνηθεί τον Χριστό; Τη βρήκε **συμμετέχοντας στη ζωή της Εκκλησίας**. Και γιατί εγώ και εσύ, έχουμε ανάγκη από την Εκκλησία για να αποκτήσουμε μια πίστη δυνατή; Διότι λέει ο Χριστός: «*Όπου είναι συναγμένοι δύο ή τρεις **στο όνομά μου**, είμαι κι εγώ εκεί ανάμεσά τους*». Την έχουμε ανάγκη λοιπόν την Εκκλησία, δηλαδή το να ζούμε μαζί με τους άλλους χριστιανούς, για να μπορέσουμε έτσι να ζήσουμε μαζί με τον Χριστό και να γίνουμε δυνατοί στην πίστη.

Λέει επίσης ο απ. Παύλος: *«Όπως **ένα** είναι το σώμα και έχει **πολλά μέλη**, και όλα τα μέλη του σώματος αν και είναι πολλά αποτελούν **ένα σώμα**, έτσι και ο Χριστός. Διότι όλοι εμείς βαπτισθήκαμε μέσα σε ΕΝΑ Πνεύμα **για να αποτελέσουμε ΕΝΑ σώμα**. Και δεν μπορεί να πει το μάτι στο χέρι: "Δεν σε έχω ανάγκη", ή να πει η κεφαλή στα πόδια: "Δεν σας έχω ανάγκη"»*. (Α' Κορ 12,12-13^{α}. 21).

Εγώ λοιπόν έχω ανάγκη από εσάς, κι εσείς από μένα, και όλοι έχουμε ανάγκη από την υπόλοιπη Εκκλησία.

Το ότι είμαστε όλοι μαζί «**ένα σώμα**», και το ότι βαδίζουμε όλοι μαζί και μαζί με τον Χριστό, δηλαδή το ότι

«**συνοδοιπορούμε**» προς την αιώνια ζωή, αυτό μου θυμίζει τη «**ΣΥΝΟΔΙΚΟΤΗΤΑ**» για την οποία ακούσατε ότι μας καλεί ο Πάπας να συσκεφθούμε, να πούμε τις σκέψεις μας, και να αναλάβουμε τις ευθύνες μας.

Η Σύνοδος των Επισκόπων, που θα συσκεφθεί το έτος 2023, έχει ανάγκη να ακούσει πρώτα τη φωνή μας, και να έχει τη συνυπευθυνότητά μας. Οι Επίσκοποι δεν μπορούν να πουν στους λαϊκούς: «δεν σας έχουμε ανάγκη». Ούτε οι λαϊκοί μπορείτε να πείτε: «Εμάς τους λαϊκούς δεν μας έχετε ανάγκη. Φροντίστε μόνοι σας». Αυτό είναι λάθος! Όλοι μαζί θα πραγματοποιήσουμε την αποστολή της Εκκλησίας, δηλαδή να κάνουμε γνωστό τον Χριστό στους σημερινούς ανθρώπους.

Κατά τους πρώτους αιώνες, όταν μαρτύρησε την πίστη του ο λαϊκός και στρατιώτης Σεβαστιανός, οι ειδωλολάτρες πίστευαν στον Χριστό: ΟΧΙ επειδή έβλεπαν τους αποστόλους, ΑΛΛΑ επειδή έβλεπαν ζωντανούς και πεπεισμένους χριστιανούς σαν τον Σεβαστιανό. Γι' αυτό έλεγαν: «Θέλω κι εγώ να γνωρίσω τον Χριστό, και να γίνω σαν κι αυτούς». Αυτά έλεγαν τότε οι ειδωλολάτρες.

Αλλά σήμερα τι λένε οι βαφτισμένοι, που ζουν στο σπίτι μας, στη γειτονιά μας, στην πόλη ή το χωριό μας; *«Άστους αυτούς να πηγαίνουν στην εκκλησία. Εγώ δεν έχω ανάγκη τον Χριστό. Προτιμώ τη δουλειά μου, την οικογένειά μου, το σχολείο μου, την παρέα μου, τη διασκέδασή μου, τον*

αθλητισμό μου, τα πολιτιστικά μου, τα πολιτικά μου, αλλά όχι και να πάω στη Λειτουργία. ***ΕΓΩ μπορώ και ζω δίχως τον Χριστό και δίχως την Εκκλησία του****».*

Γιατί άραγε αυτοί οι χριστιανοί, τα αδέλφια μας, έφθασαν να προτιμούν όλα τα άλλα, αλλά όχι να συναντήσουν τον Χριστό την Κυριακή, την ημέρα της ανάστασης; Αν αδιαφόρησαν εκείνοι και έφταιξαν, αν ή έφταιξαν κάποιοι άλλοι, εγώ δεν το ξέρω.

Καταλαβαίνω όμως ότι **ΕΜΕΙΣ δεν τους ελκύουμε**. Οι πρώτοι χριστιανοί έλκυαν τους ειδωλολάτρες, ενώ εμείς σήμερα **δεν ελκύουμε ούτε καν τους βαφτισμένους!!!** Τραγικό!!!

Δεν μπορούμε να μην προβληματιζόμαστε γι᾽ αυτό! Δεν μπορούμε να ψέλνουμε στον Θεό για τον Άγ. Σεβαστιανό, να είμαστε εδώ δήθεν χαρούμενοι, τη στιγμή που βλέπουμε την **ανικανότητά μας** να ελκύσουμε στον Χριστό τους βαφτισμένους!

Φέτος λοιπόν καλούμαστε να συναντηθούμε και να σκεφθούμε τη ΣΥΝΟΔΙΚΟΤΗΤΑ της Εκκλησίας, δηλαδή τη **συνυπευθυνότητά μας** στο να δώσουμε μαρτυρία ως Εκκλησία για το Ευαγγέλιο της Σωτηρίας. Αυτή η σύσκεψη, λέγεται ΔΙΑΒΟΥΛΕΥΣΗ.

Αλλά τι είναι αυτή η διαβούλευση της Εκκλησίας; Είναι σαν τη διαβούλευση που κάνει το Κοινοβούλιο; Εκεί, επειδή οι γνώμες απέχουν, και πολλές φορές είναι τελεί-

ως αντίθετες, επικρατεί η γνώμη της πλειοψηφίας, ή φθάνουν σε ένα συμβιβασμό για να συμφωνήσουν. Δεν είναι έτσι μέσα στην Εκκλησία.

Στην Εκκλησία πρέπει πρώτα να ακούσουμε το Άγιο Πνεύμα, «τι λέει το Πνεύμα στις Εκκλησίες», διότι η Εκκλησία δεν είναι μια εταιρία φτιαγμένη από μας, όπου αποφασίζει η πλειοψηφία των μετόχων.

Εμείς είμαστε ένας Λαός που σύναξε το Άγιο Πνεύμα, με βάση τη λύτρωση που πραγματοποίησε ο Ιησούς Χριστός, και καλούμαστε να ακολουθούμε το Ευαγγέλιο. Είμαστε Λαός καλεσμένος (εκ-κλήση) από τον Θεό Πατέρα για να είμαστε μια νέα ανθρωπότητα λυτρωμένων, Λαός που έχουμε ένα νέο πνεύμα, διότι υπακούμε στο Άγιο Πνεύμα του Αναστημένου.

Η Διαβούλευση λοιπόν για τη Συνοδικότητα, τη συνυπευθυνότητα μέσα στην Εκκλησία, θα γίνει ακούγοντας τον Λόγο του Θεού και επικαλούμενοι το Άγιο Πνεύμα, για να μας καθοδηγήσει να δούμε **τι πρέπει να κάνουμε σήμερα ως Εκκλησία για να δίνουμε μαρτυρία στους γύρω μας για τον Σωτήρα Χριστό**.

Διάβαζα χθες τα λόγια του απ. Παύλου: ο Ιησούς Χριστός «κατά την παρουσία του, **θα παραδώσει τη βασιλεία** στον Θεό και Πατέρα» (Α'Κορ 15,24). Ποια Βασιλεία; Εκείνη για την οποία μας λέει να προσευχόμαστε στο «Πάτερ ημών»: «Ελθέτω η Βασιλεία σου». Πρέπει να

προσευχόμαστε και να εργαζόμαστε για να επικρατήσει η βασιλεία του Θεού, το θέλημα του Θεού, πάνω στη γη.

Αλλά εμείς εδώ στη Σύρο, αν έρθει σήμερα ο Χριστός, τι βασιλεία θα έχομε ετοιμάσει για να την παραδώσει στον Θεό και Πατέρα; Μια Εκκλησία, από την οποία οι ενενήντα βαφτισμένοι δεν έχουν ανάγκη από τον Χριστό, από τη Λειτουργία, από τον θάνατο και την ανάσταση του Χριστού, και μόνο οι δέκα δείχνουν να τον ακολουθούν ακόμη!

Αδελφοί μου και αδελφές μου, η κατάσταση είναι σοβαρή! Και η Εκκλησία, κατά τις τελευταίες δεκαετίες, μας φωνάζει ότι πρέπει να ξυπνήσουμε, και **να αλλάξουμε τρόπο ζωής στις ενορίες μας**. Αυτό το λέει: «ποιμαντική μεταστροφή των ενοριών».

Μας λέει ο Πάπας: «Η ποιμαντική, η προσανατολισμένη στην ιεραποστολή, απαιτεί **να εγκαταλείψουμε** το βολικό ποιμαντικό κριτήριο ότι «**έτσι κάναμε πάντοτε**». Καλώ όλους να είστε τολμηροί και δημιουργικοί στο καθήκον: να επανεξετάσετε τους στόχους, τις δομές, τα στυλ, και τις μεθόδους που εφαρμόζονται στις κοινότητές σας για τον **ευαγγελισμό**» (Η χαρά του Ευαγγελίου 33).

Και αυτό το καθήκον δεν είναι μόνο του Επισκόπου. Μόνος του ο Επίσκοπος δεν μπορεί να κάνει τίποτα, χωρίς συνεργάτες. Πρέπει να κινητοποιηθούν οι εφημέριοι.

Αλλά και οι εφημέριοι μόνοι τους δεν μπορούν να κάνουν τίποτα. Πρέπει να συμμετέχουν και οι λαϊκοί, δηλαδή ΟΛΗ Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ.

Κατ' αυτή λοιπόν τη Διαβούλευση για τη «Συνοδικότητα της Εκκλησίας», καλούμαστε να επανεξετάσουμε την κατάσταση, και να αναζητήσουμε τη **θεραπεία**, χωρίς να λέει κανένας: «Μα εγώ δεν ξέρω τι να κάνω».

Η εκκοσμίκευση και η απομάκρυνση των βαφτισμένων, μας καλεί να δοκιμάσουμε νέους δρόμους ευαγγελισμού, παίρνοντας παράδειγμα τις πρακτικές της πρώτης Εκκλησίας, που γέννησε χιλιάδες μάρτυρες της πίστεως.

«Μη φοβάστε», μας λέει ο Χριστός. Μη φοβάστε, αλλά και μη δένετε τα χέρια σας! **Κινητοποιηθείτε όλοι μαζί, ως Εκκλησία!!!!!**

●●●